

1r de Maig 2014

Discurs de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya

Bon dia. Gràcies per ser ací.

Avui el 1r de Maig, igual que fa 130 anys, segueix mantenint tot el seu valor de dia de lluita, pels drets laborals i socials, de solidaritat internacional, de demostració de força i de voluntat d'exigir un canvi en les polítiques econòmiques, laborals i socials per posar-les al servei de la majoria.

Avui el sistema econòmic mostra enormes injustícies, desigualtats socials i limitació de drets i llibertats arreu del món.

Hi ha homes i dones que moren treballant. Bangladesh ha estat l'exemple clar de l'egoisme mercantilista que mostren empreses multinacionals sense escrúpols que més enllà de posar en marxa processos productius sense garanties de seguretat hores d'ara segueix sense reconèixer els drets indemnitzatoris a les famílies afectades i sense subscriure protocols de seguretat global que evitin nous accidents.

L'atur és un avui també un problema global, avui hi ha 200 milions de persones que volen treballar i no tenen feina. Mentre el treball digne, el treball en condicions és una reivindicació viva. Mentre hi ha avui 200 milions de nens i nenes en situació de treball infantil, dels quals prop de 90 milions en treballs perillosos.

Avui hi ha sindicalistes al món que moren, pateixen persecució i presó per defensar els seus companys i companyes, no només a llocs tan allunyats com Colòmbia o Equador, a Espanya, a Catalunya, a Andorra, també hi ha repressió sindical. Els 8 sindicalistes d'Airbus, els secretaris generals de CCOO de la Rioja o de les Illes Balears estan acusats per haver organitzat la protesta social en la passada vaga general i la fiscalia els demana penes de presó entre 2 i 8 anys per a cadascú. Per això aquest 1r de Maig manté el seu significat clar de dia internacional, on d'internacionalisme, la solidaritat dels treballadors i treballadores arreu del món s'ha d'expressar.

Avui la lluita pels drets i laborals i socials és una lluita comuna que ens compromet a tots i arreu. Treball digne arreu i per tothom és la consigna de la Confederació Sindical Internacional (CSI) i el lema d'aquest 1r de Maig és un clam a favor de l'organització, de sindicalitzar als treballadors i treballadores, de recomposar el poder sindical per organitzar, agrupar, mobilitzar i avançar en drets laborals i socials i fer societats més lliures i iguals.

Avui a Catalunya la pobresa i la desigualtat creixen. Això no és el producte inevitable de la crisi econòmica. Això és el fruit d'unes polítiques dictades pels

poders econòmics i financers per augmentar la seva posició de riquesa i el seu poder a costa dels drets dels treballadors i de les polítiques socials.

Avui hi ha manca de feina, hi ha acomiadaments injustos, hi ha precarietat laboral. Això és així conseqüència de la reforma laboral i les polítiques de retallades.

Les dades d'atur publicades fa dos dies certifiquen el desastre social de les polítiques del govern i la injustícia de les mateixes: hi ha menys ocupació, hi ha més precarietat, hi ha més pobresa. La població activa disminueix perquè molts treballadors i treballadores davant la manca de perspectiva abandona la recerca activa de feina, retorna als seus països d'origen o surt a buscar feina a d'altres països. L'ocupació indefinida disminueix i la temporal creix, el treball a jornada parcial creix, la precarietat laboral s'instal·la, especialment entre els joves, però no només entre els joves.

Avui molts treballadors estan en situació de pobresa. Tot això es producte d'una reforma laboral injusta i inútil que denunciem i que hem de remoure. Però mentre hem d'exigir el manteniment dels espais de negociació col·lectiva sectorial, els convenis han de seguir vius com espai on negociar les nostres condicions laborals i garantir drets, on establir els equilibris de drets i repartir la riquesa que el treball crea en millora de les condicions laborals i salarials. Les polítiques retributives avui han de ser un element que permetin recuperar el perdut i al mateix temps ser un element de recuperació econòmica. Per això hem d'emplaçar a les patronals a refer acords per la Negociació Col·lectiva que mantinguin els convenis, la seva vigència i continguts a unes polítiques salarials positives que acabin amb la baixada o moderació salarial.

Però les dades d'atur, l'EPA, també mostra com avui l'atur segueix sent el principal problema del país. Per molt que insisteixin en vendre un panorama de reactivació econòmica en base a alguns signes positius la realitat és que la gent, els treballadors i treballadores, no veuen cap recuperació. A Catalunya 840.000 persones aturades, un 22% hi porta tres anys, un 33% dos anys i més del 50% porta més d'un any a l'atur, la taxa d'atur entre els joves supera escandalosament el 50%. Aquests nivells d'atur són insuportables en una societat democràtica i només són possibles en base a l'augment de les desigualtats i la consolidació de la pobresa. 1 de cada 8 llars té tots els seus membres a l'atur, quasi 100.000 llars no tenen cap ingrés. Aquests nivells d'atur i la manca de protecció social fa que avui hi hagi més d'un 25% de la població en situació de pobresa. Per això el moviment sindical hem d'exigir polítiques de protecció social per a les persones aturades, per evitar l'exclusió social. Des de l'exclusió social no és possible la reinserció laboral. Per això reafirmem el compromís amb la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) que vam entrar al Parlament de Catalunya per al seu debat i que hem d'exigir que no es descafeïni. Cal garantir uns ingressos mínims que evitin que la gent passi de la feina a l'atur i de l'atur a l'exclusió. Una RGC que permeti a tothom disposar d'uns ingressos mínims als que cal acompanyar d'unes potents polítiques actives d'ocupació, que ajudin a les persones als processos de reinserció.

Però fer front al problema de l'atur es soluciona creant ocupació i per crear ocupació cal que hi hagi activitat econòmica. I ni la precarietat ni el retall de drets laborals crea ocupació ni les polítiques d'austeritat pressupostaria ajuden a reactivar l'economia. Per això els indicat més enllà de la denúncia ha de construir propostes i emplaçar a la negociació i al diàleg social per fer que aquestes avencin i que es transformin en avenç i garantia de dret per a les persones treballadores i en situació d'atur.

Tres són les propostes que avui cal emplaçar als governs:

- Reforma fiscal
- Dret a la Negociació Col·lectiva i canvi d'orientació polítiques salarials
- Protecció a les persones

Malgrat el que ens diuen la Crisi no s'ha acabat. Mentre no es creï ocupació, mentre la recuperació no arribi a les persones, mentre la pobresa i la desigualtat augmentin no es pot parlar de canvi de cicle, ni de reactivació econòmica. Avui la crisi econòmica i social caminen paral·leles a la crisi política. Tenim un problema polític. La deriva autoritària i recentralitzadora del govern central és un fre a la sortida de la crisi. Volen acallar la protesta social, l'atac al sindicalisme, el qüestionament de drets de manifestació o vaga. Volen limitar drets personals, com el de l'avortament, i llibertats col·lectives, com apunten en la llei de seguretat ciutadana. Qüestionen l'autogovern, envaeixen competències i incompleixen acords sistemàticament. I mentre la corrupció política es manté i la desafecció ciutadana creix i la desconfiança en les institucions augmenta. Per això davant la greu crisi política i institucional la resposta ha de ser més democràcia i més drets. També en el debat nacional, més democràcia ha de ser la resposta, donar la paraula a la ciutadania, amb l'exercici del dret a decidir. Perquè ho volem decidir tot, no podem deixar que el debat nacional amagui el debat social que hem de fer en paral·lel. L'esgotament del model constitucional autonòmic requereix l'exercici del dret a decidir, però també volem decidir sobre les polítiques concretes que ens afecten, les retallades, l'avortament i tantes altres coses. Drets nacionals sí però drets socials també, junts i en paral·lel i aprofundint en la democràcia.

Cal acabar amb els polítiques d'austeritat ací i a Europa. Per això el 25 de maig hem de fer una crida a participar i a votar pels nostres drets. Hem de fer del nou Parlament europeu ha de ser un revulsiu a les polítiques d'austeritat. La CES té propostes: el pla de reactivació econòmica, basat en imposició sobre transaccions financeres i grans fortunes i que ha de fer una gran inversió en infraestructures, sostenibilitat, qualificació i innovació. I una carta de drets socials. Aquestes votacions ens importen, no ens deixem enganyar amb la resignació o la desafecció. Els treballadors no podem ser neutres amb els nostres interessos.

Però tot això requereix de més poder sindical. La CSI fa una crida a reforçar les organitzacions dels treballadors, els sindicats, arreu del món. Poder sindical és necessari per organitzar, agrupar, mobilitzar, negociar i assolir avenços. Per això avui hem de reclamar el valor del sindicalisme confederal, el que es preocupa dels problemes a l'empresa i a la societat el que vol recomposar drets i fer avançar la igualtat. Un sindicalisme fort requereix de més afiliació,

més força organitzativa i més utilitat a l'hora dem convertir reivindicacions en drets i els atacs i retallades en resposta i mobilització. El que passa ací passa arreu. A Austràlia igual que a ací hi ha un atac a les organitzacions sindicals, de descrèdit, d'ofegament. Però també hi ha signes positius que hem de posar en valor les recents vagues a Xina on s'aturen fàbriques en exigència de drets de millors salaris i jornades dignes.

Companyes i companys, avui ha estat un dia important. Insisteixo: més de 50.000 persones hem sortit al carrer. Importants empreses han evidenciat el seu conflicte: TV3, Robert Bosch, Alstom, Cortefiel, Coca-Cola, Panrico, el record als companys de Torras Papel avui amb ERO, també als companys que estan aquí de la sanitat, de l'educació, del lleure, de bombers, de Funció Pública, i a les persones aturades que avui han omplert els carrers.

Companys i companyes, gràcies per haver sortit. Companys i companyes, a seguir exigint i reivindicant els nostres drets. Companys i companyes, reforcem el moviment sindical, reforcem les organitzacions sindicals, dotem-nos de més poder sindical perquè els drets són a tocar, si som més forts i si som més útils.

Gràcies per ser ací.

Visca el Primer de Maig! Salut i bon treball!